वल्लभा यस्य विम्बौष्ठी विम्बा विम्बेश्वरं हरं ॥४८२॥
भ्रातरो मन्त्रिणस्तस्य त्रयो मठसुरौकसः ।
सेतोश्च कारका आसन् खड्गशत्रुघ्नमालवाः ॥४८३॥
बभूव तस्य भूभर्तुर्भुवनाद्भुतविक्रमा ।
तनयानङ्गलेखाख्या शृङ्गारोदधिकौमुदी ॥४८४॥
तां वीक्ष्य लक्षणोपेतां मृगाक्षीं पितुरन्तिके ।
अमोघप्रत्ययो व्यक्तं व्याजहारेति दैववित् ॥४८५॥
भविता तव जामाता जगतीभोगभाजनं ।
त्वदन्तमेव साम्राज्यं गोनन्दान्वयजन्मनां ॥४८६॥
सुतासन्तानसाम्राज्यमनिच्छन्नथ पार्थिवः ।
दैवं पुरुषकारेण जेतुमासीत् कृतोद्यमः ॥४८७॥
अराजान्वयिने दत्ता नेयं साम्राज्यहारिणी ।
मत्वेति प्रददौ कन्यां न कस्मैचन भूभुजे ॥४८८॥
हेतुं स्वद्रूपतामात्रं कृत्वा जामातरं नृपः ।
अथाश्वघामकायस्थं चक्रे दुर्लभवर्द्धनं ॥४८९॥
मातुः कर्कोटनागेन सुस्नातायाः समीयुषा ।
राज्यायेव हि संजातो राज्ञा नाज्ञायि तेन स ॥४९०॥
निश्चिन्वते हि ज्ञमन्या यमेवायोग्यमाग्रहात् ।
जिगीषयेव तत्रैव निदधाति विधिः शुभं ॥४९१॥